

СТАРМАЛИ

У Новоме Саду 10. јануара 1889.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве: 10 — 5, — 2½ динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду Ручкописи се шиљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien Hernauer Gürtelstrasse, Nr. 13) — Претплата и све што се тиче администрације шаље се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду, из Србије књижари Валожића Београд и Ниш. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда.

Србину на нову годину 1889.

Ил да зборим, ил да ћутим;
Ил да кажем, ил да питам,
Ил старачки да светујем,
Ил младачки да честитам?!
С

Време има свога плова.
А на челу лета нова
Стоје ова збиљска слова:
Пет стотина од Косова.

Ко разуме шта говоре
Пет стотина горких лета,
Том не треба ни честитке,
Опомене ни савета.

Ај Србине, стари ђаче,
Сине мука, чедо бола,
Ти си ево изучио
Пет стотина тешких школа.

Пет стотина тешких школа, —
Али краја има и том;
Памти муке и науке,
Јер сад стојиш пред испитом.

Пет стотина од Косова.
Није мало. — То би зјало
Други народ, безтемељан,
Већ одавно прогутало.

Тебе чувâ виша сила
Што уза те до сад стаја;
Она стаја, дуго траја
— Ал и томе има краја.

Пет стотина од Косова.
А над тобом мачи висе
Ту је обрт твог животу, —
Прибери се, — разуми се.

О в о, о н о.

Таки се види, да ће ове године владати ред, ма да су наши календари збацили овогодишњег владоца Јупитра и подигли на владу сунце, које никад уставно (уз тавно — т. ј. ноћу) не влада. Тај се ред види већ и по томе, што нам је нова година почела дарове своје по азбучном реду, почела је са А, те смо тако већ добили Администратора.*) Патријарха, до душе, још немамо, јер је Шокој деветнаеста брига, — хоћу рећи деветнаесто слово у нашој азбуци, а покојног патријарха, или њему сличног, нисмо баш ни жељни. Свако администраторство то је установа, која се са аутономијом нашом здраво не слаже, или ако се слаже болесно се слаже — али кад су већ уста нова, требало би да је и говор нов, па да се из карловачке резиденције чује једаред обрана бар оних наших аутономних параграфа, који су већ потврђени, а то би најбоље могао чути саборски одбор, да му није г. Администратор запушио и уста и уши, још пре него што је правим администратором постао.

Еле наша патријаршија је сад удова. Но била је она више пута удовица, па колико се сећам из историје, није она никад сто година носила црнину, — а за Анђелићем није баш ни обукла црнину, — и тако имајмо надежде, да ће се „злату кујунџија наћи“, да ће се удовици ђувегија наћи, — само ако наш народ буде момак за деверство.

*) Ако је истинита она немачка пословица, која вели: — *Wer A sagt wird auch B sagen*, — онда темпшварски владика нека се не каје што му је презиме Бранковић. Слагач.

УНИВЕРЗИТЕТСКА
БИБЛИОТЕКА

Премислајући о тако лепим сватовским стварима пробуди ме нека врева и галама, као да је из Пеште, из Дебрецина, из Сегедина, — а јасно се чују речи: никс дајч! никс дајч! — Ето ти врага, помислих у себи, да није откуд дошао наш савезник Бисмарк са региментама и топовима да нас увери о својим мирољубивим тежњама. Али није, није, — има он каде, па се у тој кади у млакој води купа, а Рихтер и Бамбергер душирају га хладном водом, јер то је врло здраво. Та врева и галама има други извор. Мађарски ђаци, т. ј. они велики ђаци боје се да не науче немачки, па су се за то тако узрујали, већма него онда кад су научили турски, т. ј. кад су Керим паши сабљу носили. Не противе се они немачком језику што је тај језик један од првих светских језика, што се с њиме може по целој Европи путовати, што је немачка литература пуна корисне драгоцености, — не противе се они тога ради, него за то што њима треба стварне науке, — а ако се глава великих ђака напуни страним језицима, камо онда места за друге корисне науке. — Ти мађарски велики ђаци имају у нечем и право. Само што не умеду своје право вешто да докажу. По моме мишлењу они би требали да изишту од г. Пере Стојковића (ено га у Сомбору) лечничку сведоџбу, да страни језици запремањем места шкоде главама великих ђака, — а г. Пера радо би им још и то посведочио, да само главице малих, основних и то немађарских ђака ваља пунити страним језицима, — а великим ђацима доста је ако знају казати: никс дајч!

Зато мудра и здравствена политика треба само мале ђаке да оптерећава туђим језиком, — јер мали ђаци не могу се бунити, (само се могу збунити). А великим ђацима треба оставити и мало празнине у глави, а већ „шта ће са празнином“, то је њихов посао.

ПОДЛИСТАК.

Како је Чивут Чивута преварио.

Наслов је врло интересантан, па знам да ће вас привлачити, да целу причу до краја прочитате.

Арон и Ревека Голдштерн, стари људи, живели су у једној варошици у којој је било доста Јевреја, а били су познати као ципије да том пару пара нема. Но они су ипак имали пара, имали су и кућу своју, слободицу своју — а већ како су стекли, то знају и они, а зна и цела варошица. Еле, по њиховом стању и имању могли су они сваки дан јести печења и колача и пити најбоља вина, ал они су то ипак откидали од својих уста, и јели су понавјише само чорбу од кромпира, роткве и бела лука, — а месо је стизало на њихов стол врло ретко и то само у облику какве кошер салваладе.

Што јесте, јесте, знали би они уважавати сласти какве кљукане гуске, и та је жеља каткад у њима јако овладала, али они су таке жеље ипак савлађивали и у себи угушавали, са извесних разлога.

Јер преко пута од њих живели су њихови рођаци, породица *Туртелгауб*, а то је била засад још сиромашна породица са много дечурлије, и ти *Туртелгајчићи* су се

На тај начин оправдало би се уливање мађарског језика у ђаке српских основних школа, — али шта ћемо са оним још мањим школама, може ли се што забавити забавиштима, која се на врат на нос дижу и то често и српским новцем, — где мали мушкарци још носе сукњице, а још не знају ни српска оченаша, а Неника од њих већ направи папагаје, који свога рођеног оца и матер поздрављају са „*Јолегел!*“ и „*Цоколомкезиш!*“ — Шта ћемо о томе да кажемо.

Но то морам оставити за други пут, јер од силне вике: *никс дајч!* не могу да приберем мисли.

А. Б.

постиге цел.

Ђира. А шта ти велиш о уставу, који је кр. Милац нареду „поклоњо“.

Спира. Ја би тек онда био потпуно задовољан, да је и велика скупштина неколико параграфа краљу поклонила, — јер дар без уздарја увек остаје нешто једнострано, и ретко кад

П у с л и ц е.

Δ. Даклем Тиса је победио — своју партију. На томе би му „Стармали“ могао честитати. Али дочекајмо мало, кад је он такав јунак, победиће он ваљда и сам себе.

♣. Мислило се да ће се сад Николи каплару извући ћилим испод ногу. А кад оно, са свим друк-

све врзли око њихове куће и завиривали су у њихове прозоре. Па сад кад би се каква лепа печенка створила на њиховој трпези, они би, хоћеш нећеш морали позвати и малог *Ицига* и чупаву *Сару* и пегавог *Кобикку*, — а та деца једу као хале, — гуска би брзо планула, а — то је страшно и помислити.

Тој св. јој зебњи дали су они и јасна израза, то је било једаред у очи шабеса, кад је роми Мојсије *Гугман* ишао улицама са пуним џаком закланих гусака, па је дошао и к њима, не би ли једаред и они од њега пазарили. И Мојсије је употребио све своје слаткоречије да их на тај луксус наведе.

Арон и Ревека бацали су лакоме погледе на Мојсијев еспап и већма но икад имаћаху вољу да се баце у трошак и да принесу жртву своје мукотрпном трбуху. Али *Ициг*, *Сара* и *Кобика* провиривали су и сад кроз прозор, — а то је била опомена да се окану Ђорава посла.

Мојсије је био врло промућурна глава; он се више пута једио што богати Голдштерн са својом супружницом тако комрачно живе, — па сад му се прокте да им се мало освети.

Он их повуче на страну па им пришапне: Ако купите од мене једну гуску, ја ћу вам дати приде један леп савет! научићу вас како ћете удесити, да та гуска буде

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

чије. Њему као да се још подмеће под ноге ћилим новог устава.

○. Ето, како успеше пришипетље Анђелићеве. Хтедохе да оплоче место где му леже „свете мученичке кости“. Али у место оплочења изазваше ополчење.

*. Вајкају се неки, што се не држе парастоси умрлом Герману. Али заборављају да у једно време не може бити и парастос и паратос!

§. У Земуну излази „Ново Време“. Многи Земунци веле да би били куд камо радоснији, кад би им се повратило старо време.

□. У Београду је био пљусак од ордена. Чудан је то пљусак, кад нико амбREL не распиње.

§. Краљ се Милан држи оне немачке пословице: „Was zu viel ist ungesund“. — Он вели за Србију би било сувише два кона, — и конституција и конзеквенција. Зато је конзеквенцију метнуо под купус.

♣. Што неки још једнако помаћу своја презимена, то је ситав стра. Зло би било кад би неки Мађари посрбили своје име. Н. пр. кад би хонвидски министар Фејервари постао Београдски.

×. Даклем сада знамо зашто је г. Ђаја био у

само ваша и ничија више, да не морате дати ни батак ни карабатак, па ни саму шију оним прождрљивим *Туртелгајчићима*.

„Ајд, не лудуј“ рече стари Арон „зар не видиш те хале да и сад кроз прозор вире, па једва чекају да гуску купим“.

„Ни!“ рече Ревека „кад добри Мојсије хоће да нам да добар савет, могли би га бар послушати.“

„Савет да нам да! Он да нам савет да! какав савет да нам да. То су празни разговори. *Ициг*, *Сара*, и *Кобика* имају добар нос, они ће намирисати печену гуску, ма је ми како сакрили“. Тако се опирао Арон.

„Нека је миреше“ преузе Мојсије, „али не морају за то и лабрњу омастити.“ Па онда намигнувши лукаво прошапута: „Ви ћете разгласити свугде и свакоме да је гуска смрдила, па сте је морали лати псима.“

„Је с' чула, Ревека, шта овај вели?!“ проговори Арон, коме се тај савет почео допадати.

И Ревека је потпуно схватила мудрост тога савета и била је готова да га послуша, зато и рече мужу: „купићеш је Ароне, купићеш.“

Ревека је изабрала лепу гуску и после дужег ценења погодише се и исплатише је. У вељој радости нису ни пазили шта је Мојсије урадио. Он је вештим начином

Готи. Да се преуготови за деградацију, — да од начелника постане професор мале гимназије.

На нову годину.

(ма коју.)

Чуј, човече, мога свѣта,
На уранку нова лета:

Ако ти Јануар не испуни жељу
Покрај свега труда и зноја и жара,
Немој да се љутиш, можда ће то доћи
Током Фебруара.

И Фебруар може да ти над омане
Да пред-а те стави големе тешкоће;
А ти с' држи Марта, и он нешто може,
Само ако хоће.

Прође л' и Март лудо, а срећица твоја
Још се не појавља, оста где и била,
Тада, брате други, (оно јесте чудно)
Али шта ћеш, тад се надај од Априла.

Април радо вара, уме да обећа,
Ал од речи своје издајнички бега,
Но за то не клони, Мај је месец красан, —
Уздај се у њега.

Сустретај га с надом и са добром вољом,
Чврсто држи крму свога малог чуна;
Не буде ли Маја што ти срце жуди,
— Може бити Јуна.

гуску изменуо, па у место здраве дојакошње гуске подметнуо им неку стару, већ натрухлу, смрдљиву мрцину. Па се онда пожури на гоље и одјури у оближње село, — ако би га повијали, да га не могу наћи.

* * *

После два дана проћи ће Мојсије опет Голдштерновом улицом са својим цаком на леђи. Арон и Ревека стојали су пред кућом својом, па кад опазише варалицу још из далека, а они му већ почеше песницама претити. Али Мојсије ни лук јео ни лук мирисао (то је само пословица) он се, братац чини и невешт, са свим мирно дошантуца до њих и учтиво их поздрави.

„Ту си, хуљо, је ли!“ Продера се Арон, шчепавши га за рукав и вукући га унутра у кућу, — а Ревека га је одостраг турала.

„Она гуска што си нам је подметнуо смрдила је као буба!“ викао је Арон као бесан.

„Добро, врло добро, Аронлебен“, — говораше Мојсије гласом тихим, — тако треба говорити, кад човек хоће своје печење сам да поједе. То је мој савет. Је ли да сам паметан човек:!

„Али гуска је за право смрдила“ — сиктала је Ревека, — „ми је нисмо могли појести, морали смо је псима дати.“

*

И Јун може проћи без икаква лека,
А твој вапај срећа јоште није чула, —
Ти га мани врагу, крепи своју снагу,
Па се хватај Јула.

Питаш: шта ћу онда, ако и Јул слаже?
Напред, напред само, богу се молећи,
Ти пренеси бриге и невоље своје
Нек их Аугуст лечи.

Нис Аугустом ниси баш уговор стег'о,
И он може касти: чекај, брате драги!
А ти мораш чекат', не смеш очајават' —
За Аугустом иде Септемберац благи.

Е па нек се деси, да и он омане,
Очајање ником не доноси добра,
Чини се и невешт, а у себи мисли:
Ха ево Октобра!

Сад је време бербе (ако филоксеру
Рачун не поквари);
Не буде ли ништа, ти се теши тиме:
И Новембар уме даре да подари.

Уме уме, куме, — ал и слагат' уме.
Па ако те слаже, извиј се савладом;
Та Декембар може све поправит' лепо, —
Ти у њега ући са вером и надом.

Ако и Декембар превати те љуто,
Немој да ти очај надање пресеца —
То исто понови у години новој,
И та има пуних дванаест месеца.

(„К.“)

„Браво, госпођа Ревека! Само тако љутито говори-
те, — па ће свако веровати. Ал ја нисам ни мислио да
сте ви тако вешта глумица.“

Арон. Ти си хуља, ти си нитков, ти си лопов!

Мојсије. Тако, тако, — врло се вешто претварате!

Арон. Шта, лоло једна, ти се чиниш као да ме не
разумеш?!

Мојсије. Та разумем вас, човече, како не би разумео.
Та ја сам вас томе и научио, — тако смо уговорили. Сад
ме само добре испсујте, јер ено туртелтајпчићи опет вире
кроз тарабу и прислушкују. Грдите ме, Межете ме коба-
јаги мало и у леђа бубнути. Онда нико неће посумњати.
Иштите и свој новац натраг, — а ја вам нећу дати, —
већ ћу побећи.

Све је то Мојсије шапатом говорио и што су га
већма грдили, све им је више одобравао. А кад су га сла-
бачким рукама у ребра боцкати почели, онда се почео
смејати, велећи: Сад је већ доста, јер сам врло шкакљив.
И то говорећи збоде на оде, ал се још дуго и на улици
смејао.

Ето тако је то било.

Тако је Чивут Чивута преварио.

По приповедању „К.“

Шта не зна и шта не може.

У гостионици, у друштву угледних грађана се-
део је за вечером и један свршени юриста. Јуриста
је био врло хвалисав; хвалио је своју умну и своју
телесну снагу; много је говорио шта све зна, и шта
све може.

То се једном додијало грађавину, који се такођер
радо хвалио, али сад није могао да дође до речи,
само му толико рече: Доста смо чули шта све знате
и шта можете, сад нам реците шта не знате и шта
неможете, — па ћу вам онда доказати да ја и то
знам и то могу.

Јуриста се насмеја и рече: „Ја не знам где
сам заборавио моју кесу с новци, па сад не могу
вечеру да платим. И врло ми је драго што велите
да ви моју вечеру платити можете.“

Овај је одговор друштво развеселио, а онај гра-
ђанин није имао куд, већ мораде платити ђакову ве-
черу и још приде донесе на сто неколико боца вина.

Прибележио К.

Шта се може човеку на божић десити.

Наш поштовани теча К. позобао је у име
божије до јако седамдесет и пет божића, па му се
никад није десило што је доживео сад о прошлом
божићу.

Теча К. смисли и персоном сам вазда ку-
пује што за његову кућу треба, нарочито јестиво, ни
за живу главу не би допустио да му ко други купи.
Тако је и сад пред прошле свеце све сам спремио,
кући донео, куварици предао, па онда метнуо звоју
комотну капу на главу и у своју се наслоњачу зава-
лио, чекајући да се почну ређати све ђаконије, које
свагда о божићу на његов сто долазе. Кад је било
некако близу чеснице и прасета, његова госпођа изи-
ђе сама да нареди и надгледа, како би све у реду
текло, па ће рећи девојци: кад унесеш унутра исече-
но прасе мети лепо на сто, а главу прасећу стави
пред господина па реци: глава пред главу.

Теча је таман довршио „дјева днес“ после
ломљења чеснице, кад је девојка унела прасе и мет-
нув главу пред њега са свим радосно и безазлено од
срца узвикнула: „прасе пред прасе“, мислећи да
је бог зна како лепо извршила госпођину заповест и
сва се збунила и поцрвенила од стида, кад је теча на
то стаде частити псовком како он то само зна.

Катица.

Насели.

Сељак дође у варош и кад је дошао пред згра-
ду велике школе, види тамо многе младе људе пред
зградом па ће једног запитати:

— Вала небил' ти мени рекао каква је то зграда?

— Водевица — одговори му ђак.

— Зато толики магарци стоје ту, зацело, да су
донели да се меље — одговори гејак.

По причању

Ј. Воцин Мањин.

Нерадо иде на вешала.

Цигана водили на вешала, брат ишао за њим и кад су стигли близу вешала, приступи једном судији и рече:
— Што га вешате, кад воље нема за вешала ама баш ни мало?

— Хе Циго ал славни суд има вољу — рече судија.

— Па водите славни суд, кад му је баш воља — одговори Цига.
Ј. Воцин-Мањин.

Предговор
мојим песмама.

Шаљућ' у свет песме своје,
Да их људи жељно грабе,
Ја у овом предговору
Велим: те су песме слабе.

Буде л' славе, — ја ју примам.
Ал и други излаз имам:

Докаже л' се да ми песме
Строг судија хвалит' не сме,
Е и та је ствар
Мени неки дар;
Тад остајем бар
Добар критичар.

Т. Ахиловић.

Густо мастило.

Ух, ал ти је густо
То мастило пусто!
Како можеш, роде,
Њим да пишеш оде?
— „Има и том лека;
Наспем доста воде.“

Т. Ахиловић.

Ала су људи несебични!

Чакшире кројачу увек подеране.
Чизме у чизмара никад вису целе.
У столара собе вису патосане.
А врачаре само другом срећу деле.

Т. Ахиловић.

„Меродавна“ пресуда.

Неисечена на столу књига

„Је л' чему књига?“ Гигу сам пит'о.

„Мисли су дивне“ — рече ми Гига, —

Не смета му ништа што је није чит'о.

Т. Ахиловић.

Варају се.

Господин (*госпођици и за себе*)

Госпођице, ви не звате
Љубав мога срца врела...
(Има новца; рад тога је
Лагарија ова цела).

Госпођице, верујете л'
Реч из срца што је пратим?
(Истина је, са миражом
Ја би хтео дуг да платим).

Госпођице, одговор'те,
Да л' се љубав моја прима?
(А та љубав није шала
Онде, где год новца има).

Госпођица (*господину и за себе*)

Господине, збуњена сам
Са тих ваших жарких речи..
(Ух ала се знам претварат',
Да пред-а мном само клечи!)

Господине, ја поштујем
Вас и вашу целу кућу..
(Тако треба с њиме, лепо, —
Док не дође под папучу.)

Тата даје пет хиљада
Уз једино чедо своје..
(Он сиромак сада мисли
Да му већем новац броје.)

Т. Ахиловић.

Оправдање.

Пијанац се правд'о,
Ев' овако. кратко:
Зар сам ја баш кривац,
Што је вино слатко.

Т. Ахиловић.

Циганске досетке и лагарије.

Прибележио их Љ. Л-ћ.
Ш. КОЛО.

Крадљивац диња.

Пролазио Цига поред неког бостана, па му многе лепе и велике диње замакле за око. Погледа околу да га не ће ко видети, или да не ће он кога видети, и кад је мислио, да је на чисто и с једним и с другим, са свим слободно уђе у забран, и по вољи изабере више диња.

Но преварну се да га нико не види, јер га је видео баш главом сам бостанџија, који се био попео на једно велико дрво, да оданде може имати пред очима сав бостан. Он је све до краја гледао шта Цига ради, а кад овај натоварен дињама пође кући, бостанџија изиде пред њега и продере се:

— Како си смео украсти ове диње?

Цига, показујући на диње и проневештавајући се, запита га:

— А зар су то диње?

— А шта би друго могло бити? — одговори бостанџија.

Тада Цига, слутив диње на земљу, преко рамена му с презрењем рече:

— Е, кад су то диње, онда на част ти, па их ти једи; могу ја на пијаци купити колико год хоћу.

Шилбок.

На највећој зими морао је једне ноћи Цига војник да буде на стражи; па како је и један велик непријатељ његов, ветар, страховито дувао, то се он, сав озебао за-вуче у један рогаљ поред касарне, скупио се у котур, па ту и заспао.

Кад је дошло до измене стражара, наиде на њега каплар, па се онако солдачки продере на њега:

— А шта ти ту радиш? — те ово, те оно стаде Циги записвати.

Цига се уплашио, но одмах се досети и поче шплатати каплару:

— Пст, хватам мишеве!

— Па колико си већ ухватио?

— Кад уз ова два, што су ми у руци, ухватим још једног онда ће бити три.

— Дед да их видим — рече каплар.

Цига се исправи и гњевно узвикне:

— Ђаво их с роговима пробо, баш сад ми обадва побегла из руке.

Откуд' да се смрзло.

Била је страшна и грозна зима, а једна Циганка баш носила мало Циганче у цркву, да га крсте. Но како је био рђав јастук, то се кукавно дете у путу смрзло.

При крштењу, кад разгрнуше јастук, узвикну свењеник сав узбуђен.

— Та ово се дете смрзло!

— Откуд' да се смрзло, — одговори матора Циганка, — биће од њега добар егедаш; зар не видиш, господин-попо, да му и сад стоје прсти као да удара њима у жице? —

Мудар коњ.

Продавао Цига коња и вађе већ једног озбиљног купца. Но Цига му ни пошто не хтеде дати да он, т. ј. купац са уобичајеним јурњем опроба коња, већ сам уседне на њега и ободе га; но тек што је прејурио на њему неколико хвати, а кукаван коњ стропшта се на земљу.

— Црк'о и ти са твојим коњем — рече му купац.

— Е, а за што то? Зар није овај коњ паметан, кад и то зна, шта ја мислим; та за то је легао, јер зна, да хоћу да се сиђем са њега — одговори истинити Цига.

Не може да издржи батине.

Солгабиров даде повалити Цигу на мацка због неке мајсторије његове. После два ударца скочи Цига као по-маман са мацка, вичући кроз јаукање, да не може више издржати. Солгабиров га је уверавао да ће моћи, но Цига је одговорио да он „боље познаје себе,“ те поуздано зна, да не може издржати. Тада солгабиров да Цигу насилно повалити на мацка, где му за тим одсвираше на туру сву ноту јаука до краја. Кад је то било свршено, рећи ће солгабиров:

— Но, је ли да си издржао?

— Хја, — одговори Цига — лако је теби, благородни господине, сад говорити; али кад би тебе ко тако припушио на мацка, и ти би издржао.

IV. КОЛО.**Само да се дочепа ледине!**

Одвело Циганче слепога оца свога у једно оближње село ради прошње. Пред једном кућом посади га на клупу, а оно уђе унутра у кућу, да „прогледати“ комору, и да „распреми“ и „склони“ што из ње ако можда није на добру месту. Но било је лоше среће, јер га ухватише.

Отац је дуго чекао сина, али овога никако нема. На послетку запита оне, што су пролазили поред њега: нису ли откуд видели његова сина? а кад му ови рекоше, да су му сина ухватили, запита матори дада с неким чуђењем:

— А где су га ухватили?

— У комори, где је хтео нешто да украде — беше одговор.

— Онда ми није чудо, што су га ухватили — одговори дада, али само пустите ви њега, да се он дочепа ледине, па да видиш, хоћете ли га онда ухватити?

Бесно вино.

У једном властелинству побесни једна крава. Управитељ властелинства даде је убити и закопати у земљу. Рашчује се у околини овај догађај. Чују то и Цигани, па се подиже и кука и мотика испод черги, и лепо ископаше ноћу краву, а за тим отпочеше славити, да се све разлегало по горама и долинама.

Кад управитељ дозна ово, сав престрављен оде њима.

— Та за име Бога шта радите? Та та је крива била бесна!

— Е, мој благородни господине, — рећи ће један матори дада — не бој се ти ништа; фали нама само још један аков бесног вина, па ако ћеш нам дати, ево ћемо ти љубити и руке и ноге — и видећеш да нам веће ни бесно вино шкодити.

(Многи тврде, да месо бесних животиња престаје бити отровно, кад се охлади.)

Каква је та пушка острагуша?

Дође дадин син из солдачине. И дада је био у своје младо време војник, па је распитивао сина то за ово то за оно, је ли још и сад онако као што је било за његова доба? Син га је на много што шта подсећао, а у говору своје нарочито је спомињао пушку острагушу. Ово је била велика новина за даду. Лакомо дакле запита младога Гагу:

— А каква је то пушка острагуша?

Млади Цига одмах је био и готов, да даде обавештаја своме дади, те му рече:

— Хја, дадо, та острагуша је страшна оправа; кад се од остраг одадне, напред је ни ђаво не задржа.

(Ала га је и обавестио.)

Неће да пољуби Христово распеће.

Велика буре ухватила Цигу на путу, и он се у страху шћуџури под један натруо крст на друму. Но тек се Цига сместио, а страховит олуј духне, извали крст из земље, овај паде на Цигу, и скрха му крста.

Цига паде од тога у самртну постељу. Но да не би отишао грешан на онај свет, дозове попа да га причести. Попа пружи Циги мало распеће да га целива, али Цига

WWW.UNILIB.RS
УНИВЕРЗИТЕТСКА
БИБЛИОТЕКА

ни да се осоли, већ окрете главу зиду, и стаде нешто горонадно гуњати.

А за што не ћеш да целиваш спаситеља? — питаше га свећеник прекорним гласом.

— Торњај ми се испред очију господине попо, с њиме заједно! — одговори Цига — јер тај мали Исус кад нарасте биће таки исти као и онај, што ми је крста поломио.

На науци вере.

Једне недеље после подне даде попа преко пандура догерати сву Циганију од најмањег до највећег у цркву, да их поучи у вери. Ту их је врло корео и грдио, што су таке незналице; па да би им ово и доказао, окрене се најматоријем и запита га:

— Реци ми, ко је тебе створио?

— Ко ме је створио? — замисљено понови Гага.

А ко би то знао, господине попо, кад се то већ давно догодило са мном.

— Видиш, како си велик магарац! — рече му поп, и да би га још већма посрамио, запита једног малог дечка: Дечко се продере целим грлом, да је све одјекивало у цркви:

— Мене је створио Бог.

На то ће матори дада, пуном светињом преклонив главу и метнув руке на прса, рећи:

— Бога ми, добро каже овај кепец; али он се може и боље опоменути него ја, јер се с њиме није тако давно догодило.

О кашљу.

Кашљеви су врло разни.

Али то вам могу рећи:

По народе најгори је

Онај кашаљ — магарећи.

Др. К.

Мудри Васа.

Мудроме Васи обећала драгана да ћеду се састати у променаци у 7 сати пред вече. Васа дође много раније, чека, чека, — па онда погледи на свој сат! да види колико је сати. Кад оно тек шест. Али мудри Васа брзо се досети, па гурну казаљку на сату унапред и намести је на пет минута пред седам. „Е, тако! Сад имам само пет минута да чекам!“

Енглеска флегма.

Енглеz је путовао жељезницом на првоме месту, а слуга његов био је остраг у други коли. Неједаред влак застале, — жагор, дрека, — остраг се пека несрећа догодила. Енглеz је седео мирно. После по сата дође кондуктер и рече му: „Господине, ваш слуга испао из вагона; прегажен је; размрскав је на комаде. Шта да радимо?“

Енглеz. Донесите ми онај комад мога слуге, при коме је кључ од мога сандука.

И з п а с и ј е.

А. Шта радиш ту на баиру?

В. Па ето пецам трибе.

А. Пецаш ли одавно?

В. Тако три сата.

А. Па јеси ли што упецао?

В. Какво је то питање! Ја не пецам што ми треба риба; већ пецам само из пасије.

Излечена радозналост.

Један путник дође у неко село где ће вечерати и преноћити. За вечером досађиваху му неки радозналци, шта има ново у његовом крају. Бадава је он говорио да не зна ништа ново, они му не вероваху. Напоследак сети се како ће их од себе одбити, па им рече: „Збиља, сад сам се тек сетио; ипак има нешто ново код нас.“

— „А шта?“ повикаше сви жељни ма какве новости.

— „Учињена је велика превара. Због тога су затворена четир човека и биће осуђени сваки на десет година робије.“

— Ух, ух! А шта су то порадили ти јадници?

— Ето шта су: лани су целе зиме сушили снег у својим пећима, па су га продавали под со.

(Слушаоцима се отегнуше лица и отромболише носови, — и нису га питали за друге новости.

П о л у д и о.

Чивутин. Молим вас, господине докторе, дођите брзо к мени; мој син полудио.

Доктор. А по чему ви мислите да је полудео?

Чивутин. Па ја сам га мојим очима видио, да је јео свињске кармонадне.

Доктор. Шак?! Је л' то све.

Чивутин. А мати га је видила, кад је пољубио неку хришћанку.

Доктор. Е мој брајко, ту нема никаква знака лудила. Луд би био да је карменадлу пољубио а хришћанку појео.

Стара М. Болна сам преболна. Видим да морам умрети. Па кад већ мора бити молим бога да умрем пре нове године.

Н. А за што то?

Стара М. Да не морам о новој години делити честитачима оне силне напојнице.

Од госп. Ђорџа Петровића свештеника у Сарајеву добили смо Изјаву у којој исти госп. уверава, да беседу ону, која је штампана у „Гласу Истине“ броју 18-ом пр. г, а исправљена је на страни 319, истога листа, која је беседа поменута била и у „Стармалом“ на стр. 279. од прошле године, да ту беседу он нити је кад говорио у сарајевској цркви, нити је писао, нити је „Гласу Истине“ послао. Уједно моли уредника „Гласа Истине“, који рукопис његов добро познаје, да му то, било у „Стармалом“, било у своме листу посведочи.

Овај 1-ви број шаљемо свима нашим дојаконским предлатницима од којих још није предлата стигла. молећи их да изводе предлату поновити или да нам врате лист натраг, ако га не желе и даље држати, па да се ради штампања за даље равнати знамо. Наклада „Стармалог.“

Све дужнике наше, којима смо нарочите карте разаслали, учтиво молимо да свако свој дуг у најкраћем року подмирити изволи, јер ћемо за кратко време штампати имена свију оних, који нам што дугују за ову и за прошле године. Вересија је утукла многе листове, па нећемо ни ми моћи још дуго овако да нам листу дужници корен подгризају. Зато нека сваки свој дуг одужи, кад ми своју дужност савесно чинимо издавајући овај лист без икакве користи своје.

ИЗДАВАТЕЉСТВО „СТАРМАЛОГ.“

Новије књиге и листови

послаше уредништву у замену.

Коло. Лист за забаву и књижевност. Власник и уредник Дан. А. Живаљевић. Излази од почетка 1889. год. у Београду три пута месечно. Цена за Аустро Угарску 6 ф. на годину.

Ново време. Орган за политику, за просветне и материјалне интересе. Излази у Земуну двапут на недељу. Власник, издавалац и уредник Сима Пајић. Цена на годину 8 фор.

Летопис Матице Српске. Уређује А. Хаџић. Књига 156. За 1888. свеска IV. У Новом Саду, српска штампарија Др. Св. Милетића. Цена 70 новч.

ЈОШ СЕ МОЖЕ ДОБИТИ

„ОРАО“

ВЕЛИКИ ИЛУСТРОВАНИ КАЛЕНДАР ЗА 1889. ГОДИНУ.
УЗ САРАДЉУ СРПСКИХ КЊИЖЕВНИКА УРЕЂУЈЕ
СТЕВАН В. ПОПОВИЋ

ГОДИНА ПЕТНАЕСТА.

Цена 50 новч. или 1 динар.

Ко поручи најмање 25 ком. за готов новац, добрја комад по 33 новч. Наручбине ваља упућивати издавалац-штампарији А. Пајевића у Н. Сад.

ТАКО ИСТО МОЖЕ СЕ ДОБИТИ

„ЦАРИЋ“

МАЛИ КАЛЕНДАР СА СЛИКАМА ЗА ПРОСТУ 1889.
Цена је 20 новч. или 40 пара динарских. Пре-продавци добију за готов новац комад по 12 новч.

НОВИ ВАСПИТАЧ

ОРГАН ЗА ПЕДАГОШКУ КЊИЖЕВНОСТ

уређује и издаје

Мита Нешковић.

САДРЖИНА: О народном образовању. — Хисторија и њена педагошка вредност. — Из педагошког света. — Реч две о оснивању учитељског конвикта. — Пабирци. — Грађа за историју школства. — Књижевни преглед Новог Васпитача.

О Г Л А С И.

Тражи се

за једну књижицу подпуни бројеви „Заставе“ од год. 1879., 1880., 1881. и 1882. Ко има на продају нека јави и означи цену овој Администрацији.

Београдској Задрузи

за међусобно помагање и штедњу

потребан је један чиновник-ликвидатор — који је вичан дуплом књиговодству и контоарским пословима.

Плата је 2000 до 2500 динара годишње

Првенство ће имати они, који су већ радили у каквом новчаном заводу.

Понуде ваља поднети са документима најдаље до 31. јануара о. г. управи ове задруге.

У Београду 4. јануара 1889.

Управа.

КАСЕ

по најновијој американској системи
сигурне од ватре и харе
из фабрике

ФЕЛИКСА БЛАЖИЧЕКА

У БЕЧУ

25—36

у солидности и каквоћи израде не уступају ни једној до сада познатој фабрици а у цени су знатно јефтиније. — Наручбине прима и одправља госп. Ђорђе Миличевић, трговац у Бечу, Lazzenhof, код кога се могу мустре видити и цене сазнати.

